

Een lege plek om te blijven

Ballet in Wit, Marc Vanrunxt (HyenaldeSingel, 1988)

Aan het begin van de jaren tachtig lijkt het Vlaamse theater opnieuw uit een lange dodenslaap te ontwaken. Een cohorte jonge, zelfbewuste en eigenzinnige theatermakers dient zich aan : voorloper Jan Decorte, Radeis, AKT, De Witte Kraai, Paul Peyskens, Guy Cassiers, Jan Fabre, Rosas, Marc Vanrunxt, ... Zij konden en wilden niet langer werken binnen de gevestigde structuren. Zij vonden onderdak bij de zgn. werkplaatsen die voor hen de noodzakelijke 'lege plek' waren om zich te ontwikkelen.

Een decenium later, in *Etcetera 28* roept Tom Blokdijk "Werkplaatsen, weg ermee!". In *Toneel Teatraal* steekt een storm van protest op; in Vlaanderen blijft het windstil. Nu zijn er strictu sensu in Vlaanderen ook geen werkplaatsen zoals Nederland die kent, wel erkent de overheid sinds '86 receptieve productiecentra, een aantal organisatoren die vernieuwend werk mee mogelijk maken en presenteren op hun podia. Bovendien is de beweging in Nederland in een andere fase dan hier. Toch is de materie ook in Vlaanderen een heet hangijzer met het in leven roepen van de kunstencentra. Hildegard De Vuyst maakt brandhout van dit luik van het nieuwe decreet, Frank Peeters plaatst de discussie in een historisch perspectief en Mark Deputter, programmator van Stuc, levert een bijdrage uit de praktijk.